

IV. ÉVFOLYAM.
Megjelenik
MINDEN VASÁRNAP
Ára 3 hóra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a
kiadó hivatalba
Városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, april 24.
1870.

17. szám.

GYŰJTŐKNEK
öt előfizető
után
tiszteletpéldány jár.

Szerkesztői iroda:
Városháztér 6. sz.
ide küldendő mindenféle
kézirat, mely LUDAS
MATYI-nak van szánva.

Papirrágóhoz!

Ki vagy? nem tudom s nem keresem,
Hogy negyvennyolcznak vagy hive
Ezt tudom, és hogy oly ember vagy
Kinek helyén van a szive!
Ezért irok hozzád, és ezért
Biztatlak, kérlek, hogy folyvást
Tégy, irj, küldj rigmust a Matyinak,
Lesz egy kis haszna, majd meglásd!

Én, — mint láthatd — majd minden héten
Hol egyiket, hol másikat
Előveszem, s bőgő vonómmal
Porolom a kabátjukat!
Te mostanában elhallgattál
Miért? nem tudám megfogni!
No . . . gondolám, hegedü szóban
Mesét fogok majd mondani.

S irtam két sort, — halálról, görcsről,
Meg a jobb oldal pántjáról;
S te két sorra oly szépen irtál
Negyvennyolczasok pártjáról!

Szóltál: szépen, szóltál igazán!
Fogadd érte balkezemet,
Mert a jobb, — mint tapasztaljuk is —
Mindig csak hinárba vezet; —
Személy válogatást hát ne tégy
Kezd az elsőn, és igy tovább,
Mit én veretlen hagyok rajtuk:
Verd te tüstént jobban odább!*)

Hanem egyre figyelmeztetlek:
— És ezt vedd tőlem jó néven,
Nehogy a mit a vámon nyertél
Elveszejtsed majd a réven. —
Ha Borsszem Jankóval kikezdesz:
Husángot elő! izibe,
Ki kutyával játszik — jól tudhatd —
Annak bot legyen kezibe!

NAGY BŐGŐS.

---

*) Ne biztasd oly nagyon édes jó Bögösöm! mert biz isten még majd szót fogad. Matyi.

Csata előtti közösügyes honvéd predicatio.

Alapige: Énekek éneke 1. 4. — Vonj minket és futunk!

Előfohász: A mi segedelmünk és menekülésünk légyen az atya Albrecht, a fiu szent Benedek és a szent lélek Clam-Gallas nagy nevében, a ki futott, szaladt, rohant, *Amen*!

* * *

Vitéz közösügyes honvédelmi börsereg! —

Megrökönyödött szivvel jelentünk meg e harczborzadályos helyen, kebleinkben remény és kétség harczolnak kemény tusát. — A dobok és trombiták néma harsogása, a paripák halk nyeritése, a zászlók rejtelmes suhogása, a bekövetkezendö harcztól elöre elsáppadt arczok nemzeti szinü halvány pirossága, a felálló hajszálak borzományos meredezése, az ülö részek egy zabszem befogadására képtelensége, azon szomoru eshetöséget tüntetik fel szemeink elött, hogy itt a létel oda is sorsosulhat, miképpen még emberhalál is történhetik.

Vitéz közösügyes börsereg! — Látom arczukról a lelkesedés halk mennydörgését levillámlani, látom hogy érzelmeitek szegének fejére koppintottam buzditásom kalapácsával, s felzárva kebletek lakatját menydörgö szavam nyikorgós kulcsával, kihoztam érzelmeitek kaszárnyájából a poloskás pricsen hentergö elszánt kétségbeesést. — De hogy ezen napvilágra kirukkoltatott érzeményeket a feledés patrontásába ne rejtsük — nekem mint a vitéz közösügyes börsereg lelki gyenyeralisának keblem pressiója által parancsolt ordrém, hogy e föntebbi érzeményeket a jelenleges kötelességek minémüséges állapotához képest adjusztirozzam, ugy a mint dukál. — Kötelességem, hogy e lelki menázsit elmém ferdebakkancsu, sárgafekete zsinóros strá'mestere által éhen halni készülö lelketek számára, oh közösügyes vitézek! — kiszolgáltassam, s igy szellemi prófuntal készitselek benneteket az örök életre. — Megemészthetetlen volna ezen prófunt, komisz kukoricza gombóczhoz szokott közösügyes gyomrotoknak s még tán kólikát is idézhetne elö: ha én azt tudományom rozsdás fringiajával föl nem szeldelném gyürkés karajokra, s bátoritó szózatom bablevesével föl nem eresztenéin!

Ilyen elsö gyürkés karaj azon kötelesség, miszerént melynélfogva életünk mivoltát megröviditeni, s földi pályánk lágerjának sánczait saját magunknak aláminázni a szentséges romai pápa által excommunicatio terhe alatt szorosan tiltatik. — Ide vonatkozik a szentirás is midön igy szól: „Édes az élet, s jó minékünk szemeinkkel nézni a napot!“

Keresztyén közösügyes vitéz honvédelmi börsereg! — Szent kötelességünk nekünk a mennyei zapfenstreich hivogatására hallgatni, — elkerülvén minden olyatén sort, mely életünk jelenleges mivoltának bátorságos existentiáját megkönigrätzezné. — Ez lebegett Böles Salamon elött is midön igy szól: „vonj engemet és futunk utánna!“ — Mely arany szavak értelmében kifogom elötökbe találni azon szellemi kását, melyet ki kanalazván, megérthetitek, miszerint veszély idején minden közösügyes börseregbeli honvédelmi vitéznek elsö kötelessége, hogy bakkancsát lerugván, fusson a merre lát, — mert ha nem, ugy is megfutamittatik.

Hogy voltaképpen és tulajdonképpen mért szükség veszedelem idején elebláb olni, ezt már ugyan nálamnál bövebben kifejté és tettekkel is bebizonyitá Benedek bátyánk, ki a makaronit zabáló taliánok és a krumplival hizlalt burkusok elöl, már több izben *rendben visszavonult*, mindazonáltal szükségesnek tartom, hogy e tárgyról én is szóljak némelyeket.

Szégyen a futás de hasznos! — ezt tartja a közpéldabeszéd. — Én pedig azt mondom keresztyén közösügyes honvédelmi börsereg! — hogy az semmiféleképen sem szégyen. — Szalad a franczia, — de utánnunk! — mondá a györi insurgens a franczia háborukor. Valjon szégyen volt-e a francziára nézve, hogy szaladt? Bizony nem volt az szégyen! Hát az insurgensekre szégyen volt-e hogy futottak? Ugyan már hogy lett volna szégyen, mikor *muszáj* volt nekik. A különbség csak az volt, hogy a börsereg elöl futott, a franczia armádia pedig hátul. — De azért mind a kettö csak futott! — Kérdezzétek csak meg Kerge Pál urat, az majd még élesebb logicával be tudja ezt bizonyitani.

Szent kötelességünk futni, már csak azért is, mert életünk nem csak a mienk, hanem a hazáé is levén, azt nem szabad veszedelemnek kitenni, — mert még 1849-ben megmondta Pálfi Berczi, hogy szép a hazáért élni! — Egyébiránt keresztyén közösügyes honvéd börsereg! minek fejtegessem elöttetek tovább ezen sort, ugy is látom már szemeitekböl a jó szándékot, s hallom ajkaitokról susogni a felvett szent leczkét: — vonj minket és futunk utánnad! — Örömmel tapasztalom, hogy nem hijában vesztegettem a szót rátok, — megértettek.

Kiki készitse el tehát magát ugy a miként illik, — lévén készen a szaladásra. — Mert bizony mondom tinéktek, hogy hijába is erölködnétek, hasztalan lenne *„az ösztön ellen rugodózni“* ugy is elagyabugyálnának benneteket!

Azért ha megzendül a harczi tárogató, csak a sor katonaság élén álló Benedek bátyátokra nézzetek, — amerre az megy, arra menjetek ti is, ugy tudom, hogy nem esik kár bennetek!

Azért hát elöre! Indulj jobbra át! balra át! középen szakadj meg! Éljen a közösügyes honhaza! Éljen a hadügyminiszter, a kié a veréb, a hatalom és a delegatio, — Amen.

Dr. Nyulláb Chrisostomus,
elsö magyar általános második függöleges felelötlen miniszteriális honvédelmi közösügyes börseregbeli szántszándékos tábori káplán!

Deák Ferencz kultusza.

Deák bácsit mindenfelől
Kapkodják ám hátul — elől,
Akármikép viczczel is bár . .
„A szekérrud nagyon rájár.“

Ugy tekinti saját pártja:
Mintha volna „játékkártya,“
Játszott is ugy vele — hada:
Hogy szépen „skártban“ marada.

Most közelebbről is ime
Fülön csipte őt Fiume!
Hogy váltsa be adott szavát,
„Ne pofozza önnön magát.“

Ugy bizony; de Deák atyus!
Nem Kátó! — és nem Regulus!
Szava „álpénz,“ — ő kiadja,
„Ám lássa, — ki elfogadja.“

Azért egyre igér — ajánl,
Ha könnyenhivőkre talál;
Igért ő a nemzetnek is,
„Veri is ám a nemezis.“

Alább alább száll mindennap,
Kürtölje bár száz bérenczlap
Hirét, nevét, dicsőségét,
Ő elérte gyászos végét.

Erély s erő elhagyták már
S igy a „közösügyi hinár“
Közepéből nem mozdulhat,
Legfölebb csak belefulhat.

Pedig ha ő mint szikla áll,
„Negyvennyolczról nem retirál,“
Ha a honnak, nem Bécsnek él:
„Imádott vón a nemzetnél.“

Papirrágó.

Sziporkák.

Abban a vármegyében, a mely a foradalom után körülbelöl 10 darab megyefőnököt szolgáltatott a Bach kormánynak, — történt az anno ebben az esztendőben, hogy egy nagyságos prépost ur egyik egyházban e szavakkal izgatott a közös iskolák ellen: „semmiképpen el ne fogadjátok a közös iskolát, — mert akkor gyermekeitek többé nem fognak ugy köszönni hogy „Dicsértessék az ur Jézus Krisztus!“ — hanem ugy hogy „Adjon isten szerencsés jó napot!“

Ugyan ugyan édes főtisztelendő uram ne veszekedjék ilyen nagyon, mert bizon megéri, hogy a római pápa kinevezi *tiszteletbeli szentnek*, akkor aztán nem lesz ám szabad unokahugokat tartani.

A „vasárnapi ujság“ egyik számában egy czikk elején ez olvasható„—„Egy karakter kép, a nevét sem kell aláirni, már is tudja az ember, hogy disznókkal van dolga.“

A czikk alá aztán az van irva hogy: *Varga János.*

Egy társaságban B.-gyarmaton, szóba jövén a római pápa csalhatatlansága, egy helybeli vendéglős, különben ismeretes lótrafikáns, egész komolysággal mondá:

No csak jöjjön hozzám az a római pápa lovat venni, majd megmutatom én neki, hogy csalhatatlan-e?!

A Bach korszak alatt a cseh beamter az adófizetők közé a Ref. Ek!ézsiát igy irta be: *Elizabeth Röff.*

Legujabb hir.

Veszekedik a Vatikán:
Egy szőke jányon: Katikán,
Azt mondja hogy „csalhatatlan“
Bár a szive tüzes katlan.

Reverendás szent atyusok,
Nincsen e leányhoz jussok.
Otthon van a „jó testvérök“
Szikrát kaphat könnyen vérök.

És ha aztán haza jönnek,
Látván hogy kis „dombok“ nőnek,
Mondják nem volt: „csalhatatlan“
S legördül a függöny-paplan,
S dolguk neveti a kaplan.

A szent concilium szekere.

Mondá pedig egy püspök: „a római szentszék a szekér, mely elibe mink vagyunk fogva, hogy azt vonjuk a népek idvességére.“

Ludas Matyi ezt az előfogatot igy képzeli.

Fricskák.

A mi egyik embernek jó, az a másiknak nem jó. Lám páter Trittytroty bibornok kalapot nyer Rómában azért, hogy a jézsuitákhoz pártolt, — ez neki jó; — hanem a magyar nemzetnek meg az nem jó, hogy egy tekintélyes külföldi lap *kevés szellemi tehetséggel felruházott egyén*-nek mondja a magyar katholikus egyház főpapját.

A komjáthi Canon III rész, 44. pontja megtiltja a papoknak a prokátorkodást; ezt a Canont Együgyű András uram Baranyában taval leszavaztatá kedves öcse Környéki úr kedvéért, s ez Lajoskára nézve jó; hanem a lúzsoki egyházra nézve meg nem jó ám, hogy az a pap, ki egy házaspárt a templomba copulál, ugyanazon házaspárnak ugyan azon pap — mint prókátor — viszi a válóperét a megye törvényszékén.

A nemzetiségek vérmes reményeinek politikai mérlege.

Deák Ferencz: Nincs könnyebb mint igérni.

Páter Szuppannak is jó a beszterczebányai püspökség; Eötvösnek jó a *teljes búcsu*, — a mit ezen kinevezésért páter Trittytrotytól nyert; hanem az országgyülésre nézve nem jó ám, hogy az ilyen *fráterek* az ö sorai közül kerülnek ki.

Páter Makutyinak is jó lesz a pécsi kanonokság, meg a dunaföldváriaknak is jó lesz, hogy a *három águ vasvellás* predikátzióktól megszabadulnak; hanem a pécsi káptalannak nem tudom jó lesz-e? ha ö minden gyermekivel együtt berukkol! *)

*) Hogy ne lenne jó? hisz van ott több is olyjan. Szedö.

Szeniczei Ödönke megolvasván a Ludas Matyiban a duna-szentgyörgyi atyafiak interpellátzióját, vállat vonitott s ezt mondá: bánom is én akármi oldaliak lesztek, régen miniszteri hivatalnok leszek én már, mire ismét választásra kerül a sor, — megigérte Feri bátyám! — nekem ugyan több bivalomat nem eszitek meg.

Borsszem Jankó és Ivánka Zsigó a jobboldal mulattatására majom szinházat rendeznek be, Pálfi Berczit már szerzödtették is primo amoroso orángutángnak.

Népszámlálási jelenet.

Személyek: Ügynök és két czigány.

Ügynök: Mi a neve kendnek?

Czigány: Már minthogy melyik nevem kérem átossággal tejes uram?

Ügynök: Csak az igazit mondja meg, nem azt a melyiken közönségesen hivják.

Czigány: Boros József

Ügynök: Mikor született?

Czigány: Mikor Napoleom faranczia császár hadakozási sorban rá eresztette a népit a rácz királyra, — ott abba a hideg országba.

Ügynök: Vallása? nős-e?

Czigány: A falu vallásán vagyok, férjem nincsen.

Ügynök: Hivatása?

Czigány: Nem igen szoktak híni máshová, csak lakodalomba, — inkább csak magam jó szántából megyek ugy névnapokra köszöngetni.

Ügynök: Foglalkozási viszonya?

Czigány: Télen át gyantározás, — nyáron tégla vetés.

Ügynök: Hol született?

Czigány: A falu végin.

Ügynök: Tud-e olvasni?

Czigány: Igen is kérem átossággal, én szoktam megolvasni a bandának a gyüvedelmit

Ügynök: Tud-e irni?

Czigány: Innyi? Igen is ha van. — Megiszom a bort is, pálinkát is, meg még a rámpampolit is!

Ügynök: Lakója van-e?

Czigány: Nincs.

Másik czigány: Hát azsok a bogarak ott abba a borzas fejedbe nem a te lakóid?...

Czigány: Nem bizon! mert csak tetüled kéredzkedtek hozzsám külcsönbe.

Kell a hunczutnak több koma.

Miután elhagyott árva alkotmányunkal némileg magam is egy lében uszom, a mennyiben dicsőségesen uralkodó kormányunk azt is keresztvizre tartotta, keresztfiául fogadta, később pedig megtagadván, a Körös fürdő vizébe akarta fojtani, nekem pedig akad egy istentől elrugaszkodott kereszt komám, ki később a papnak, — bábaasszonynak, — segrestyésnek fáradsága fejében adott összes 6 frt 20 krt is felszámitá az én terhemre; ennek folytán tehát és ennek következtében tudtára adom mindenkinek, kiket illet vagy jövendőben is illethet, miszerint még okvetlenül születendő 12 gyermekem részére szükséglendő, hasonló minőségü keresztkomák elkerülése tekintetéből, ezennel *nazarénusnak* csapok fel! akkor aztán miattam lehet a római pápa is csalhatatlan! elég hogy én az első komámban is oly infámiter beleveszteltem.

Valóban az illyen komák „nihil *Valent.*“

Kelt Balasa-Gyarmaton 1870. évi april hó 14-én.

Aszalay haszalay vaszalay Timotheus,
szomorodott szivü *kereszt koma.*

Mit csináljak?

Elmennék én miniszternek . .
De nincs kedve rá Eszternek *)
Mondja: ne vágygyam magasra . .
Igy nem huznak a fogasra.

Elmennék én honvédtisztnek . .
De Kuhnék nekem nem hisznek,
Mondják: nem tennék semmi jót . .
Csinálnék majd ribilliót.

Elmennék én Rómába is . .
Lennék püspök vagy bába is,
Még sem lennék csalhatatlan —
Nem hisznek bábában, papban.

Tudom már én, mit csinálok?
A helyett hogy opponálok:
Beállok most hevenyébe . .
A Smerling regementjébe.

Oh mi felséges gondolat!
Ennél nem tehetnék jobbat. —
Most osztják épp Festetitsék
Szent Istvánnak rendkeresztjét.

Holló.

*) Az én kedves anyókám!

Adomák.

A mendikánsok leleményessége a régibb időben épen oly hires volt mint a katona és czigányé.

Történt, hogy egy d... i mendikans rákivánt a tejfeles czipóra. Czipója volt, mert az az iskolától ingyen dukált, — de az ünnep már régen volt s igy az utolsó garas is kilyukadt mellénye zsebéből. Kapta tehát magát, le ment a piaczra, ki völgyelt czipójával jött ment a guggoló kofák előtt sorba rakott tejfeles fazekak között — s egyszer csak zupp ... a czipó mintha varázs ütésre történt volna, a czipó egy kondérnak tejfellel tömöritett beltartalmának hullámiban fördött. — A kofa nem rest, megkapja a mendikánst s megnyitja könyen forgó nyelvének zsilipjeit s jól körül czirkalmazott tenyerét már már a szegény fiu arczulata felé igyekszik irányitani, — de egy percz, a fiu elkezdi hatalmasan declamálni a legközelebbi leczkére feladott deák sententiát, mutogatván egyik kezével a másikat izenként. A felbőszült kofa békés szomszédja védelmére kél a lurkónak, kéré a másikat: hogy hagyjon békét a szegény fiunak, ki még mindég átkozta magát az ő szerény véleménye szerént azért hogy nem szánt szándékkal tette a csinyt. Az exegesis hatott. A sértett kofa méregtől összeránczolódott homloka kisimult, — s a czipó kiemeltetvén a tejfel közül, át adatott a mendikánsnak. — A mendikáns nagyot harap, — s még nagyobbat röhög a rászedett kofán.

X... tanár, ki a sz...i iskolában a latin nyelvet tanitotta, felszólitá tanitványait, hogy mikor csak lehet latinul beszélgessenek, igy tehetvén egyedül sajátjukká a holt nyelvet.

Történt hogy egy délutáni előadás alkalmával X... nagyot prüszentett. No ezt meg kell köszönteni gondolá egyik tanitványa, még pedig latinul. De hát hogy? ez volt a bökkenő. Hallotta ugyan hogy ilyen alkalmakkor az intelligensek „prositot" kivánnak, — de ennyi egy érdemekben megőszült latinnyelv tanárnak kevés. Egy nagyot gondolt, felállt s szóllott ilyeténképen: „prosit tibi jentaculum Christiane" (Egészségedre legyen a fröstök Krisztián.)

Hogy a köszöntöt hangos kaczagás követte, mondani se kell.

K... megyében Gh... I... nek megveszett egy ökre, az ökröt tehát lebunkózták és elásták. Látván ezt a faluvégen rostokoló sátoros czigányok, alig várták hogy beestveleledjen kiásták az ökörhusát s bográcsokra apritva jól ellakomáztak belőle.

Megtudván ezt. Gh... I... rögtön küldi hajduját a czigányokhoz, kérdeztetvén hogy nincs e valami bajuk a veszett hustól?

Dehogy van, dehogy van — felelé a vajda, — bár csak egy tiz akós hordó bora is megveszkődött volna a nagyságos uraságnak.

Adakozások a rokkant honvédek menházára.

H.-Pályiból: Debreczeni Mihály rektor 48 kr., neje Gyökös Mari 9 kr., gyermekeik: Irma 6 kr., Lajos 3 kr., Kálmán 3 kr. A növendékek közzül: Kerek András 2 kr., Barabás Gábor 2 kr., Kádár Gábor 2 kr., Györffy István 2 kr., Györffy Lajos 2 kr., Szántó Sándor 2 kr., Buka Lajos 2 kr., J. Nagy Imre 2 kr., Pap Mihály 2 kr., Csengeri J. 2 kr., Nagy P. Bálint 2 kr., Kerek Mihály 1 kr., Szántó Lajos 1 kr., Csarnai Sándor 1 kr., Rácz Mihály 1 kr., Rácz Imre 1 kr., Vida József 1 kr., M. Berényi Antal 1 kr., Kis Sándor 1 kr. és Szabad István 1 kr., összesen 1 frt. o. é.

Sikátori pusztáról: Ványai Lajos gyüjtő 1 ft. Ványai Juliánna 10 kr. Pákozdi Sára asszony 20 kr. Pásztor Mihály kerülő 30 kr. Palinai Mihály kerülő 20 kr. Kari István béres 10 kr. Nagy István béres 10 kr. — összesen 2 frt.

Aradról: Jelenfy Béla mészáros székálló 50 kr. Sárga Lukács 50 kr. Farkas György 50 kr. Tiss József 25 kr. Tiss Katalin 25 kr. Tiss Mária 25 kr.

Pestről: Kováts Ferencz magyar királyi postahivatalnál kézbesitő 1 ft.

A Batthyányi szoborra.

Aradról: Szelle Dániel lakatos mester 50 kr. Jelenfy Béla mészáros székálló 50 kr. Wimmer Lajos 50 kr. Sárga Lukács 50 kr. Farkas György 50 kr. Tiss József 25 kr. Tiss Katalin 25 kr. Tiss Mária 25 kr. összes 3 ft. 25 kr.

Szerkesztőségünknél eddig begyült összesen a rokkant honvédek menházára 315 frt 25 kr. és két huszas.

Bornyú-szemű Jankli pofa képéhez.*)

No még illyen jó tüdőcskét
— Pedig éltem sok időcskét —
Sose láttam Mózes ücscse,
Disznónak ez: úri öcscse.

Az egész feje emberi,
Pofáját jó két fül veri.
A sertéje egész kondor,..
Ugy néz mint ravasz komondor.

Kürtő kalap van a fején,
Nímetnek láttam illyet én;
E sertés is német fajta,
Azért van frakkruha rajta.

De a farkát mi lelhette,
Valaki tán lemetszette?
Le ám Dábilisz Débora;
Azért ni. . olyan kunkora.

Kövér manku ez bizonnyal,
Mivel él? Subventzióval.
Igy lehet is szalonnája!
Hm! nagy úr az ő gazdája!

Mint hallom, azért hizlalja:
Hogy más becsületét falja,
És majd akkor levágatja,
Ha meg hal a „jobb párt“ s atyja.

*) A hiven talált arczképet közkivánatra adom harmadszor. Matyi.

E „torba“ lenni szeretnék,
Hej tudom hogy vigan lennék.
No de egyhely még tán jut ott:
Fel is köszöntöm Kossutot.

HOLLÓ.

Gyorspósta.

Papramorgónak:

Bíz édes barátom!
Papra* rég nem morgál,
Azért mostan Matyi
Keményen megdorgál.
Tudom hogy e *választ*
Nem vártad, nem kérted..
A gólya rugjon meg
Kiadom a *képed!*

Kis Bőgösnek: No csak magold azt a *„jus canonicum-ot“*, Majd elmulattatja a jó publikumot Addig a *„Nagy Bőgös“*, mig doktor Ballagi Az eminentziát dérdurral adja ki.

„Jancsi és Pista barátom!“ a mint stylusából látom: gyenge legény még a gáton, hogy Matyival conversáljon.

☛ Előfizethetni ☚

a magyar nép határozott szabadelvű politikai néplapjára

a

„NÉP SZAVÁRA“-ra.

Előfizetési ár egész évre	6 frt — kr.	
„ félévre	3 „ — „	
„ negyedévre	1 „ 50 „	

Programmja 1848.

Felelős szerkesztő és kiadó laptulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY. Rajzoló: APPELRÁTH.

Pesten, 1870. Nyomatott Metszősy Kálmánnál, vas-utcza 14. sz.